

KÜPEŞTE

KALEME VE KİTABA TUTUNANLARA

SU

Başlarken

Hangi sözcüklerle geçiriyoruz saatlerimizi, gün-
lerimizi, ömürlerimizi..

Puslu gönüllerden yansıyanlar nasıl da bozuyor
ahengimizi?

“Vezkurisme rabbike bukreten ve asilâ” gerçe-
ğini daha ne kadar tutacağız kapıların ardında?
Temizlenmenin yolu zikre sarılmaktır oysa!

O’na sarılmamız gerekirken, nerelerde harcana-
cak ömrümüz...

İşte geldik, gidiyoruz... derken ve giderken, hala
hazırlık yapamadan gafilce dolaşmak ne gam!

Öylesine büyük bir lütûfken Zikrullah; pranga-
lara vurmak ruhunu ne büyük ziyân!

Dağından taşına, tohumundan dalına, kanadın-
dan koluna her yaratılan O’nun adını tekerrür
ederken, bıkmazken, usanmazken...

Eşref-i Mahlukat tacıyla şereflendirilmiş insana
en çok yakışan, bir Hû ile temizlenebilmek ve
varabilmek deryayı rahmete...Ve varabilmek bu
yüce saadete!

Seda Bayrak Durgut

KÜLTÜR, SANAT, EDEBİYAT DERGİSİ

K Ü P E Ş T E

KALEME VE KİTABA TUTUNANLARA

GENEL YAYIN YÖNETMENİ
SEDA BAYRAK DURGUT

YAZI İŞLERİ SORUMLUSU
HANİFE ARTARYALÇIN

EDİTÖRLER
F. ZEHRA BOYALI
GÖZDE ARI
HANİFE ARTARYALÇIN
REYHAN KARAKABAK YILMAZ

YAZARLAR
AHMET SEFA YALÇIN
ESMA BEYZA ARSLAN
FATMANUR ÖZDEMİR
GÖZDE ARI
HANİFE ARTARYALÇIN
HANİFE TEKER
NAZİFE YALÇIN SELÇUK
REYHAN KARAKABAK YILMAZ
SEDA BAYRAK DURGUT
SULTAN GÜMÜŞ
TUĞÇE ŞİFÂ ZORLU
ZELİHA SERT

MİSAFİR YAZAR
AYBÜKE AKGÜL
BANU KOPUZ ALGÜL
BÜŞRA ŞEHİTOĞLU
MALİK ÇEKMEGİL
TUĞBA ATEŞ

MUSAHHİH
NESLİHAN BANKAT

GRAFİK - MİZANPAJ
SEDA BAYRAK DURGUT

SOSYAL MEDYA
RABİA RÜMEYSA BAYRAM

Dergimizde yayımlanan yazıların sorumluluğu yazarlara aittir.

Suyun muhteşem döngüsünü bilmeyenimiz yoktur. Daha ilkokulda bile şekilli-şemalı hatta deneyli, defaatle anlatılır öğrencilere. Dünya kurulalı beri süregelen bu düzene bakınca Yaradan'ın yüceliği karşısında hayran kalmamak mümkün değildir.

Yeryüzündeki sular güneş ışınları sayesinde buharlaşarak yükselir ve bulutları oluşturur. Hayalimizde çeşitli şekillere benzettiğimiz akli-karalı bulutlar rüzgarında yardımıyla hareket edip farklı yerlere ulaşır. Mevla'mızın benzersiz sanatına örnek bulutlar, bünyesindeki su damlacıkları ve toz zerrecikleri yeterli ağırlığa ulaştığında, tekrardan yağış olarak geri dönerler. Eğer bir dağın tepesine düşerlerse soğuk havanın da etkisi ile kar tanesi ya da buz olarak görünürler. Hava ısınıp güneş ışınları bütün gücüyle kar ve buzları erittiğinde suyun yolculuğu yön değiştirir. Yeryüzüne inmeye başlar. Toprakla, bitkilerle, nehir, göl ve denizlerle ya da su kaynaklarıyla buluşur. Bizim idrakte bile zorlandığımız bu olaylar, Allah c.c için "Kün fe yekün" ayeti celilesinden başka bir şey değildir! Bu şekilde suyun döngüsü tamamlanmış olur. Bahsi geçen bilgilere elbette kitaplardan, internet sitelerinden kolaylıkla ulaşılabilir, fakat benim dikkat çekmek istediğim mevzu başka. Suyun döngüsünü bir metafor olarak nazar edip Allah'ın kullarına ne derece ehemmiyet verdiğini; insanın eşref-i mahlukat olarak ve ahsen-i takvim üzere yaratıldığını vurgulamak.

İnsan ana rahmine ilk düştüğünde damla miktarınca nutfeden ibarettir. Var olma serüveninde nasıl bir yolculuğa çıktığından, başına neler geleceğinden habersiz tutunmaya çalışır karanlık odasında. Onu hayata bağlayan yaşam kordonu sayesinde günbegün büyür ve artık bir su damlasından fazlasıdır. Ufak kalbi atmaya başlamıştır çünkü. Suyun vazgeçilmezi güneş ise, hiç şüphesiz bir bebeğin olmazsa olmazı da annesidir. Ondandır aldığı güç ve sevgi ile büyür, gelişir. Büyük gün geldiğinde dünyaya teşrif eder. O andan itibaren yolculuğu farklı istikamete kaymıştır. Ortalama yetmiş, seksen sene sürecek ömrü boyunca kimi gün zahmet, kimi gün rahmet dolu zamanlar geçirir. Yaşadığı her olayda hakikati görüp, basiretli olma iradesi gösterirse en çetrefilli koşulları bile atlatmayı başarır. Şikayet ve şükürden yoksun tüketilen her yaş ise hem dünya hem de ahirette ayaklara vurulan prangaya benzer. Ne ileri bir adım atabilir ne de zincirlerinden kurtulabilir. Hâl böyleyken mantıklı olan akli ve vicdanı mihmandar bilip imanın ışığıyla yola devam etmektir zannımca.

"Küllü nefsin zaikatü'l mevt" buyuruyor yüce Allah Kur'an-ı Kerim'de. İster yetmiş ister seksen, yaş kaç olursa olsun her nefis ölümü tadacak, kaçış yok! Gökyüzünden düşen her damla nasıl ki toprakla buluşup tarikini tamamlıyorsa, insan da emrihak vaki olduğunda, suyun can verdiği toprakta yolculuğunu tamamlıyor. Su, Yaradan'dan aldığı emir ile dünyanın oluşumundan bu yana her canlıya hizmet etmekten bir an olsun geri durmuyor. İnsan da kendi döngüsünü -yaşamla ölüm arasında- Adem a.s yaratıldığından beri devam ettiriyor. Bize düşen her ikisinden de ibret alıp tefekkür sebebi bilmektir vesselam.

Oyuncak Tamircisi

Mandalina çiçeklerinin büyüleyici kokusu yokluğunun üzüntüsünü biraz olsun hafifletiyordu. İnsanlar grup grup servi ağaçlarının arasında kaybolurken kırmızı arabadan aşına olduğum bir teyze ellerinde poşetlerle inip beklemeye koyuldu. Buraya pek de hediye paketleriyle gelmezdi, onlara getireceğimiz hediye dua, su veya çiçek olabilirdi. Merakım hüznümü geçerken nereden tanıdığımı anımsamaya çalışıyor, bir yandan da elindekilerle ne yapacağını düşünüyordum.

Kalabalığın içinde bayramlık elbisesini giyip gelen minikleri görünce heyecanlandı. Gözyaşı yanağından süzülen bir yavrunun yanına yaklaşım başını okşadı ve elindeki poşeti hediye etti. Ağlayan minik çehrecik gülümserken servi ağaçları hafif hafif sallandı, mandalina çiçekleri kokusunu daha çok saldı. Bulutlar da güneşin önünden huzurla çekildi.

Büyüyü bozmaktan korkarak usul usul yanına yaklaştım. Teyzeyle göz göze geldiğimde onun oyuncak tamircisi olduğunu hatırladım. O da beni tanımış olacak ki gülümseyerek “Yardım eder misin? Çocukların yüzlerini güldürelim,” dedi. Arabasındaki paketleri bitirdiğimizde hava kararmış, acı soğuk esmesine rağmen içimiz çocuk gülümsemesiyle ısınmıştı.

Sevda teyzeyi, oyuncak dükkânı vitrinine vurulup, kendimi içerde bulduğumda tanımıştım. Dükkânın vitrini tarihsel bir yolcuğa çıkarıyor, kuyumcu titizliğinde hazırlandığı her halinden belliydi. Tahta atlar, topaçlar, bez bebeklerden popüler karakter oyuncaklara... Kapıyı açıp girerken küçük bir zil şıkırtısı eşlik etti. Dükkânın içi vitrinin modernliğine inat otantik döşenmişti. Ellerim benden habersizce oyuncaklarla oynamaya başladı. İçeriden gelen kıl testerenin hırt hırt sesleri sustu ve yanıma geldi. Samimi gülümsemesiyle o an tanıştım.

Dedesinden beri bu dükkânda oyuncak satışının yanında tamirat da yapıyormuş. Babası ekmek parası için plastik oyuncaklar da satmaya başlamış. Eşini kaybedip emekli de olunca babasının dükkânını devralmış. “Vitrinindeki oyuncaklar beni çocukluğuma götürdü,” dedim. “Dışımız süslü püslü, içimiz eski püskü desene,” diyerek şakaya vurup şark köşesindeki mindere oturduk. Gönlünden demlediği sıcacık çayı yudumlarken el emeği bebeklerden birini uzattı. “Bak bunun her bir santiminde alın teri, emek, sabır var. Sen neyi hayal edersen o olur. Boyalı, makyajlı ürünlere benzer mi?” “Benzemez tabi,” derken şıkırtı ile içeri giren yanakları kızarmış nefes nefese çocuklar ile doldu dükkân. “Sevda teyze topumuz yine patladı. Yama yapar mısınız?” diye sordu içlerindeki büyük olanı. “Yaparım, yaparım az bekleyiverin,” deyip içeri girdi birkaç dakika sonra elinde şişirilmiş toppla geri döndü. Çocukların sevinç çığlıkları arasında “Sen bir tanesin Sevda teyze,” diyerek hızlıca oyunlarına döndüler. “Ne kadar çok oyuncakları olursa olsun o anda oynadıkları oyuncaktan daha önemlisi yok,” çayını yudumlarken “dünyadaki en kıymetli şeyi çok ucuza aldım,” diyerek tebessüm etti. “Çocukların gülüşlerini biriktirmek, oyundan ibaret olan dünyada yapacağım en kârlı iş öyle değil mi?”

Gözde Aru

Editör: F. Zehra Boyalı

Bir Damla Su ve Üç Şehit

Tuğçe Şifa Zorlu

Editör: Hanife Yalçın

Rabbim! Beni, cümle âdemoğlunun ruh giysisini hâlk ederken; varlıklarına vesile olmam, hararetleri dindirmem ve bahşettiğin ruhların beden kafeslerini diri tutmam için yarattın.

Ben, senin kulun; Su'yum Allah'ım!

Yaratıldığım günden bu yana hasretiyle yandığım Râsulullâh (sav) Efendimize ulaşayım diye, cihanı gezip durdum. Dünya, onun varlığı ile şereflenince onun hürmetine bereketlendim, lütuf oldum. Nasıl ki geldi çattı ayrılık vakti, nasıl ki seven sevdiğine kavuştu; ben, o gün bugündür renksiz kaldım, firâk acısında kayboldum... Sonra bir gün Peygamberim (sav)'den duyduğum;

"Allah yolunda öldürülenler için "ölüler" demeyin. Hayır, onlar diridirler, fakat siz bilemezsiniz." Ayet-i kerimeyi hatırladım.

Bana aşkına aşına kılan Allah'ım!

Kapına geldim, sana yalvarıyorum.

Nicedir serinlettiğim sâdırların hürmetine sana niyaz ediyorum!

Canlarını aşkına kurban edenler nasıl ki dipdiri bir heyecanla sana kavuşacak, cemâline doycaksa; beni de o şehit kullarının bedeninden sana kavuştur. Onların gözüyle seni görmeyi, aşka şahit olmayı bana nasip eyle...

Nice zaman bekledim bu niyazla;

Nihâyet Huzeyfe'nin (r.a) kırbasındayım... Duyduğum kadarıyla Yermuk savaşındayız. Üç aylık bir bekleyiştten sonra savaş, Bizanslıların şiddetli saldırıları ile başladı. Yüreğimdeki ateşten bilirim ki; inaç denilen şeyin tek ölçeği Aşk'tır... Aşka adanmamış ruhların zorluklar karşısında sağa sola kaçışmasının nedeni de budur.

Vadiyi kavuran sıcaklık kılıç seslerinin yankısını kainata yayarken; Allah için kılıç tutan erlerin kazandığı zafer, cümle islam âlemini şaha kaldırdı. Göğüslerindeki iman ateşi ile Allah için koşmuyor da âdeta uçuyorlardı... Ben, onların canları sıhhatli olsun diye bütün damlalarımınla hizmet edip dururken; onların kalbindeki iman ne kuvvetlidir ki; can kafesleri umurlarında bile değil!

Şehit olmak için birbirleriyle yarışıyorlar... Ah keşke bende sizler gibi olabilsem...

Hava, beni göğe çekercesine sıcak... Nihayet, savaş sona erdi. Yerleri kızıla boyayan şehit kanları arasında Huzeyfe, gözleriyle amcasının oğlu Hâris' i (r.a) arıyor... Huzeyfe'nin gözlerindeki yaş benim! Taşıp da göz pınarlarına vardığım bu heybetli yürek, şehitler arasında inilti duyuyor... İşte orada Hâris. Aldığı kılıç darbelerinden sonra konuşacak dermanı kalmamış. Ama onu duyuyorum, adımı sayıklıyor... Rabbim! ne olur duamı kabul buyur... Hâris (r.a) vesilem olsun, sana varayım.

Bir Damla Su ve Üç Şehit

Tuğçe Şifa Zorlu
Editör: Hanife Yalçın

Dudaklarına kadar gelmişti kırba, o mübarek ağza varıp aşkta kaydolacaktım ki bir inilti daha duyuldu birkaç adım ötede;

-Âh.. Âhh su!

Gözleriyle sesin geldiği yönü işaret etti Hâris. İkrime (r.a)'nin sesiydi bu. Beni ona götürmesini istedi işaretle... Huzeyfe koştu, İkrime'ye kavuşacaktım ki bir ses daha duyuldu...

-Su!..

Hafifçe kaldırılabildi başını İkrime, sesin geldiği yer işaret ediyordu. Anladım o da içmeyecekti. Beni ona götürmesini istiyordu. Huzeyfe koştu; seslenen İyâş (r.a) idi. Yanına vardığında O'na da nasip olamadığım mübarek beden, şehadet şerbetine kanmıştı.

Hızla İkrime'ye yöneldi Huzeyfe;

İkrime şehit!

Hâris'in yanına koştu;

Hâris şehit!

Bir damla su, son nefesinde bile kardeşini düşünen üç şehit!...

Rabbim!...

Ben kulun, Su'yum...

Zerrelerimle şahidim ki; onlar, senin rızan için can kafesinden isâr ile geçtiler.

Aşk ateşiyle yükseldiler...

Belki o üç mübarek bedenden geçip de sana varamadım. Lakin gördüm ki sana varmanın yolu yanmak! Şahidim Allah'ım! Ne olur, sana kavuşuncaya dek bu şahitlik hürmetine beni, aşk için yaşayanlara âziz eyle...

Hu..

HEYBEMİZDE BİRİKENLER

Bazen umut birikir heybemizde
Bazen hüznün.
Havalara uçuran, bulutlara ulaştıran
Mutlulukla dolup taşar kimi zaman
Kimi zaman da ruh bedene ağır gelir
Ne varsa dökülüp boşalır
Kalbimizden.
Bu hayatta her şey var.
Hangi duyguyla muhatapsak şimdi
Onu biriktirmeli belki
Onu saklamalı sinemizde
Ona kıymet vermeli.
Hangi his misafirse can evimizde
Ona sunmalı en sıcak kahvemizi
Ona demlemeli en koyu çayımızı
Gidene dek iyi ağırlamalı belki de.
Kimi kalkmak bilmez tabi
Kimi gelmeyi düşünmez
Takılıp kalır durduğu yerde
Hiç bitmeyecek gibi gelir
Halbuki bir anda biter.
Ve bir anda
Başlar her yeni şey.

Büşra Şehitoğlu
Editör: Hanife Artar Yalçın

KUTSAL ATEŞ BEKÇİLİĞİNDEN EHL-İ BEYT PAYESİNE ERİŞEN SAHABI SELMAN-İ FARİSİ (R.A.)

Esmâ Beyza Arslan
Editör: Hanife Yalçın

İslam nimetinden bihaber, atalarımızdan öğrendiğimiz bir dine inanıyor olsaydık "Hakikat nedir, gerçek iman nedir?" sorusu kaçımızın aklına gelirdi?

Alıştığımız hayatı ve yaşam konforunu terk ederek hakikati arayıp bulma uğruna, uzun bir yolculuğa çıkmaya cesaret edebilir miydik?

Kutsal ateş bekçisi, İranlı Mahbe b. Buzahmeşan'ın kendine bu soruları sormasıyla hakikat arayışı başladı. Rasulullah'ın (s.a.v.) "Selman bizden, Ehl-i Beyt'tendir." payesiyle tamamlandı. O'nu asırlar sonra yaşayanlar için unutulmaz bir rehber kıldı.

İran'da geniş topraklara sahip zengin bir ailenin oğlu olarak dünyaya gelen Selman-ı Farisi ateşin kutsal sayıldığı Mecusilik anlayışıyla yetişti.

Önce kendi dininin kutsallarıyla ilgilendi. Bir gün, babasının idare ettiği topraklara gelen bir grup Hristiyan'la karşılaştı. Görünmeyen yüce bir yaratıcıya ibadet etmeleri, duaları ilgisini çekti. Varlığını insana muhtaç olmadan devam ettiren bir yaratıcı fikrini hayranlıkla dinledi, onlara sorular sordu. Bu karşılaşma onun Medine'ye uzanan hakikati arama yolculuğunu başlatmış oldu.

Karşılaştığı yeni dini babasına anlattığında; "Oğlum, atalarının dini daha hayırlıdır," diyerek onu vazgeçirmeye çalışsa da Selmân bu dinin peşinde gitmekte ısrar etti. Her şeyi arkasında bırakarak önce Dimaşk'a, ardından Musul, Nusaybin ve Afyonkarahisar ili, Emirdağ ilçesinde bulunan Ammuriye'ye geldi. Buradaki rahipten Barnabas İncili öğretilerini aldı. Rahip ölüm döşeğinde iken kendisine şu tavsiyede bulundu: "Oğlum, dünyada artık bizim yolumuz üzere bulunan kimseyi tanımıyorum. Ancak İbrahim'in dini üzerine gönderilecek peygamberin gelmesi çok yakındır. Bil ki o, Arap topraklarında zuhur edecek, sonra iki taşlık arasında bir yere hicret edecektir. Eğer bir yolunu bulursan benim ölümümünden sonra o diyara git."

Selman-ı Farisi (r.a.) bir kervanla yola çıktı. Yolda O'nu bir Yahudi'ye köle olarak sattılar. Özgürlüğünün elinden alınması başına gelen bir şerdi ama şerden hayır doğdu ve Selman-ı Farisi Medine'de yaşayan başka bir Yahudi'ye satıldı.

Böylece; hakikati arayan kulunu Rabbi, son peygamberi karşılamak üzere Medine'ye ulaştırdı. Sonraki günlerde Hz. Peygamber'in Kubâ'ya geldiğini duyunca hemen oraya gitti ve rahipten öğrendiği nübüvvet alâmetlerinin kendisinde bulunduğunu görüp Müslüman oldu.

Zâhid bir kişiliğe sahip olan Selmân-ı Fârisî, Resûl-î Ekrem'in övgüsünü kazandı. İlim öğrenmeye tutkusu, dinine bağlılığı ile Müslümanlar arasında saygın bir yer edindi. Hendek savaşının bir zafere dönüşmesinin baş mimarı olan Hz. Selman Medain valiliği sırasında bile mütevazı yaşayışını değiştirmede.

Selmân'ın Rumca ve İbrânîce öğrendiği, Farsların, Romalıların, Yahudi ve Hıristiyanların kutsal kitaplarını okuduğu rivayet edilmektedir. Bu sebeple onun hakkında "Sâhibü'l-Kitâbeyn" (Kur'an'ı ve Kitâb-ı Mukaddes'i iyi bilen) veya "Önceki ve sonrakilerin ilmini öğrenmiş bitmez tükenmez bir umman" ifadeleri kullanılmıştır.

Hz. Selman; İran'dan başlayıp Anadolu'da devam eden sonra Hicaz'a uzanan hak dine ulaşma yolculuğunu Hz. Peygamberin en yakın dostlarından birisi olarak tamamladı. Onun ilim ve takva dolu hayatı, nefsimizin göremediği yada görmezden geldiği hidayet yolunda 1400 yıl öteden bizlere rehber olmaya devam ediyor.

<https://afyon.ktb.gov.tr/TR-248908/selman-i-farisi-ve-amorium-paneli-.html>

<https://www.sonpeygamber.info/iranli-ilk-musulman-sahabi-selman-i-farisi-ra>

<https://islamansiklopedisi.org.tr/selman-i-farisi>

Mahiyet

Unutan gerçekten alışır mıydı? Kalbine naksettiklerini bir kalemde siler miydi mesela? Şu virane gönül özlemekle beklemek arasında sabır taşı mı olmuştu aslında? Acıyı, her zerresine gark mı etmişti yüreğinin derinliklerine? Kalbine temayül eden ve onu hayata bağlayan nefes kimdi? Yüreğinin kopan iplerine el atan yürek, her şeyi unutturmaya çalışan şifa kimdi? Yaslı gönlün damlalarını kim siliyordu her seferinde usulca? Gözlerindeki can kırıklarını incitmeden toplayan o zarif, hasrete fail olmuş kalbini kim nakşediyordu? Ufkun yıldızlarını onun için sayan, kırılan kanadına merhem olan, yorgun bedenini semalara salıveren kimdi? Rutubet olan kalemine kim dirlik katıyor, kimin gözyaşları mürekkep oluyordu bitmişliğine, tükenmişliğine? Şimdiyse yalnız anlamlı bir kelime düşün bembeyaz kâğıtların gölgesine.

Fatmanur Özdemir
Editör: Gözde Arı

-Yaklaş! Ver bir nefes.

- ...

-Korkma, kırmazsın üfle!

Bir nefes, bir nefes daha... Soluduğu boşlukta kaybolmadı bu kez. Soludukça şişti, şiştikçe inceldi.

-Bak, bu senin nefesin...

Ortası bir balon gibi şişmiş cam çubuğu gösterdi usta. Delikanlı kendinden emin:

-Yanmak lazım usta. Şekil almak için yanmak lazım.

Usta hiç beklemediği bu acemi bilgeliğe gözleriyle güldü. Elinde çevirdiği cam çubuğu gencin ellerine emanet etti. Bu gerçek bir emanet etmeydi. Mukaddes bir şeyi emanet eder gibi. Sorsan ona mukaddesti tabii. İnsanla birdi ham maddesi, topraktı. Usta gür bir "Bismillah" çekip ocağı yaktı.

-Ateşi görüp de ham kalan mı var Kadir?

Gencin ince uzun ellerinin arasında dönmeye başladı cam çubuk. Harla yanan ocağın gürültüsünü bastıran bir sesle cevapladı:

-Ateşi görmeden pişen de yok usta.

Çubuğun bir ucundan üflemeğe başladı yeniden. Sonra yeniden ateş, yeniden nefes... Fakat ısınan cam o kadar akışkan ki zapt etmek zor. Bir tarafı kambur kalan cam soğumaya başladı elinde. Elin terazisi bozuldu bir kere. Aleve tutsa da o tarafı kambur kaldı. Yine de bir tarafı kambur bu cam balonun içinde kendi suretini görecekti artık. Bu güne kadar ustasını gördüğü gibi... Ona nefesini vermişti bir kere. Kendinden vermişti. Canından cama üflemişti. Bütün bunları düşünürken ellerinin kendinden habersiz işlediğini hissetti. Usta ocağa davrandı, alevler söndü bir anda.

-Âşık atmaya benzemez. Alevle bütünleşeceksin. Ondan bir kadem ileri gidersen kırarsın, bir kadem geri kalırsan işte soğutursun böyle camı. Ham kalmaz ama pişmiş de sayılmaz. Sen her ham değilim diyeni pişmiş mi sanırsın? Alevle bir yürüyeceksin Kadir, kol kola.

Genç başını salladı:

-Kol kola, kol kola...

Elindeki akışkan cam çubuğu soğumaya bıraktı, soğurken sertleşecek ve yeniden cam olacaktı. Isınıp şeklini buldu, soğuyup aslına dönecekti.

Masanın başından kalkıp divana geçti. Aleve bakmaktan yorulan gözleri karşısındaki terekte duran çeşm-i bülbül vazoda sabitlendi. Vazonun üzerindeki spiraller dönmeye başladı. Kadir, ustasının 'laledan' adını verdiği vazonun mavisinde kaybolmuştu. Bir bülbülün gözlerine salıncak kurmuş sallanıyor sallanıyordu. Zavallı oğlanın uyuya kaldığını gören usta yüklükten toz kokulu bir battaniye buldu. Bütün gece fuarda tezgâh açtığından sızıp kaldığını biliyordu. Üstünü örterken "Ah avare oğlan," dedi içinden.

Günlerden pazartesiydi. Atölyeye de dükkâna da pazartesi günleri pek uğrayan olmazdı. Kısa bir süre ustanın namaz sûrelerini fısıltıyla okuması dışında bir ses çıkmadı. Delikanlıyı yerinden zıplatan şey atölye ile dükkânın geçişini sağlayan kapının gıcırta ile açılması oldu. Kapının ardından ahşap tırabzanlar gıcırdamaya başladı. Birisi ağır adımlarla tırabzanlara tutunarak atölyeye çıkıyordu. Bu beklenmedik misafir isten ve dumandandı.

Kadir'in aklına 3 saat önce atölyeye çıkarken demleyip altını açık bıraktığı çaydanlık geldi. Is ve dumandan misafir ve peşinden ateş her yerdeydi. Toprak ateşle buluşmuştu işte yine. Bir nefes, bir nefes daha... Soluduğu boşlukta kaybolmadı bu kez. Soludukça şişti, şiştikçe inceldi. Soğumaya başladı sonra. Isınıp şeklini buldu, soğuyup aslına dönecekti.

Edebiyat Deryasında Bir Damla; Yunus Karadağ

Röportaj: Ahmet Sefa Yalçın

Yunus Karadağ, 1991 yılında İstanbul'da doğdu. Fatih Sultan Mehmet Vakıf Üniversitesi'nde Türk Dili ve Edebiyatı bölümünü okudu. Şiirleri *İtibar* ve *Muhit* dergilerinde yayımlandı. İlk kitabı "Gökyüzü Koşarken" 2020'nin Kasım ayında Muhit Kitap'tan çıktı.

Küpeşte Dergisi olarak öncelikle ilk kitabınız Gökyüzü Koşarken için tebrik ediyor, nicelerine kısmet olmasını diliyoruz.

Yunus Karadağ'ın şiirle ilk teması nasıl oldu?

Öncelikle hem iyi dilekleriniz, hem de söyleşi için dergi ekibine ve sana teşekkür ederim. Bazen güzelliklerle erken karşılaşırız ama erkendir ya fark edemez, teğet geçeriz onları. Şiir birkaç kez kapımı çalmıştı ama ben ona temas edememiştim. İlk hatırladığım ortaokulda bir matematik öğretmeni vesilesiyleydi. Her ders aşkla şiir okurdu hocamız. En çok Attila İlhan şiirleri... Birkaçını defterime yazıp ezberlemiştim. İlk ezberlediğim şiir Ben Sana Mecburum'du.

Şiir yazma serüveniniz nasıl gelişti? Sizi şiire çeken, yazmaya dair adımlar atmanızı sağlayan şeyler nelerdi?

Ben Necip Fazıl'ı tanımadan Necip Fazıl Kısakürek isimli bir liseden mezun oldum. Binanın girişinde bir fotoğrafı vardı, o fotoğraftaki yaşlı adamdan fazlası kalmadı bende. Üniversitede edebiyat bölümüne girdim ama kitaplarla tanışmam 3. sınıfta olabildi ancak. Bunları anlattım çünkü beni yazmaya çeken ilk şey okumaktı. Güzel kitaplar okudum, ben de güzel bir şey söylemek istedim. Bir de o zamanlar insanlarla aramda az çok bağ vardı, öyle bir yere gelmişim ki... Kendimle baş başa kalmıştım. Kendi kendime konuşuyordum hep, sonra çok da bilinçli olmadan bir şeyler yazarken buldum kendimi.

Dergiler hem edebiyatımız açısından hem de sanatımız açısından önemli bir konumda yer alıyor. Siz de dergilerle yolu kesişen isimlersiniz. Dergilerle olan ilişkiniz nasıl başladı, hangi dergileri takip ediyorsunuz, dergilerle ilgili olarak bize neler söylemek istersiniz?

Üniversiteyi bitirmek üzereydim. Kps'syi kazanmam gerekiyor. Bir cebimde kimselere göstermediğim şiirlerim, diğerinde ailemin beklentileri vardı. Okulum Üsküdar'da, bir gün işkence başlasın diye çıkıp bir kitap alayım dedim. Arka sokaklarda dolaşırken Yedi İklim yazısını gördüm. İçeri girip selam verdim -o sırada beş kişi dikdörtgen bir masada menemen yiyorlardı- kps kitabı sordum. Konuştuğum kişi Ahmet Tahir Haksal "Burada öyle kitaplar olmaz" dedi, oranın bir edebiyat dergisi olduğunu söyleyip bana dergi hediye etti. Sofraya davet ettiler. Her cuma toplandıklarını dilersem gelebileceğimi söylediler. Gittim ben de. Çok güzel bir ortam vardı. Sonra uzun süre takip ettim cuma buluşmalarını. Gider bir köşeye oturur sessizce dinlerdim. İlk kez bir dergiyle temasım böyle oldu. Yedi İklim'in de bendeki yeri ayrıdır.

Başta İtibar, Yedi İklim ve İzdiham dergilerine şiir yollamıştım. İtibar dergisi şiirime olumlu dönüş yaptı. Sonra İbrahim Tenekeci Ağabey'le tanıştık, Şehzadebaşı Camisi'nin arka avlusundaki merdivenlerde oturup uzun uzun konuşmuştuk. Bu, hayatımda güzel bir hikâyenin başlangıcı oldu. Daha sonra derginin mutfağında yer almak da kısmet oldu. İtibar sayesinde birçok dost edindim. Edebiyat görgüsü edinmemde, şiirin neye karşılık geldiğini anlamamda en büyük pay İtibar'a aittir.

Edebiyat Deryasında Bir Damla; Yunus Karadağ

Hiçbir zaman dergiyi sadece eserlerimi yayınladığım bir mecra olarak görmedim. Dergi deyince ev kelimesi geliyor benim aklıma. Bir dergiyle böyle bir bağ kurabildiğim için kendimi şanslı hissediyorum.

Şu an düzenli olarak Muhit'i okuyorum, onun yanında her ay farklı bir dergi almaya çalışıyorum. Mesela bir ay Buzdokuz, diğer ay Dergâh, sonra Şiir Versus...

İtibar Dergisi'nde ilk şiiriniz yayımlandığında neler hissettiniz?

O sıralar boşlukta amaçsızca dolaşıyordum. Bazı zamanlar insan kendi varlığının farkında olamıyor. Dergiyi alıp şiire baktığımda kendimi ilk kez bir aynada görüyor gibi hissettim. Bir nevi kendime, var olduğumu kanıtlamış oldum.

Direktör Ali Bey Lehçetül Hakayık'ta şiirle ilgili olarak "Şiir, darası alınmış sözdür.

Şiir, hakikatlerin dilidir." Cümlelerine yer veriyor. Yunus Karadağ'ın şiirine genel hatlarıyla baktığımızda yalın söyleyişe önem veren, sözü yormadan anlatmaya çalışan bir şair imajı ile karşılaşılıyor. Buradan hareketle gerek üslup gerekse konu bütünlüğü açısından şiirden muradınız nedir? Yunus Karadağ'ın hayatında şiir nasıl bir konumda yer alıyor?

Bir bayram Sezai Karakoç'u ziyaret etmiş elini öpmüştüm. Fakat çok kalabalık olduğundan bayramlaşmadan sonra dışarda kalmış, konuşmasını dinleyememiştim. O gün kapıda konuşmasından tek bir kelime duyabildim: Karşılıksız.

Şiirle aramda hasbi bir ilişki var. Ortada bir çıkarırsızlık olduğunda, her şey daha güzel oluyor. Şiir bana hayatı anlamlandırmamda, iyi bir insan olma yolunda yardım ediyor. Dünyanın bütün o kötülüklerinin, gürültüsünün berisinde bir sığınak benim için şiir. Çoğu zaman şiirden başka gidecek yer bulamıyorum. Dünyanın dışına çıkmak için şiir yazıyorum diyebilirim.

Şiir kitabınızın çıkma yolculuğu sizin pencerenizden bakıldığında nasıl gerçekleşti? İlk kitabın yerinin başka olduğu söylenir, kitabınız çıktığında neler yaşadınız?

İbrahim Ağabey dosyamı göndermemi istedi. Hazırlayıp gönderdim. Birkaç ay sonra çıktı kitap. Dünyada hiçbir şey bana ait değilmiş gibi gelirdi. Adım, yüzüm, ellerim bile... Kitabım çıktığında biraz da olsa artık benim diyebileceğim bir şeyim oldu sanki. Cahit Sıtkı, şöyle der: "Kitap çıkarmak bir anlık sevinç ve hüznümüzü aksettiren kırık ayna parçalarını bir araya getirip bütün hayatımızı, bir boy aynasında seyretmek gibi bir şeydir." Bana böyle bir imkân verdi Gökyüzü Koşarken. Tabii kitap çıkarmak kimseyi şair yapmaz. Bu yalnızca bir sonuç. Önemli olan şiirle yaşamak..

Şiirlerinizde hüznün baskın olduğu, umut eden, seven bir özneyi gözlemliyoruz. Şiirlerinizde yer verdiğiniz temalar ve konular sizin için nasıl bir dünyayı tasvir ediyor? Bunu içinde bulunduğumuz dünya dışında bir alternatif arayışı olarak değerlendirebilir miyiz?

İçinde olduğum dünyayı ve içimdeki dünyayı anlatıyorum. Yani kurduğum hayalleri, gördüğüm rüyaları, sızısını duyduğum her şeyi... Yukarıda dünyanın dışına çıkmak için yazdığımı söylemişim ama aynı zamanda dünyaya karşı durmak için de yazıyorum. Amacım bu dünyanın dışında romantik, ütöpik bir dünya kurmak değil kesinlikle. Bu dünya bizi hakikatten uzaklaştırıyor ve sahte bir gerçeklik sunuyor. Bu gerçeklik algısına karşı çıkmak, asıl gerçeği hatırlamak ve hatırlatmak için yazıyorum.

Şiire dair geliştirilen poetikalara bakış açınız nedir? Yunus Karadağ için iyi şiir neyi ifade ediyor?

Özel bir poetik tutumum yok. Yazdığım hiçbir şeyi şairlik için yazmadım. Üzerime yüreğimden başka muska takmamaya, ağrımayan bir yerimden şikâyet etmemeye çalışıyorum.

İyi şiir bir şekilde kendini hissettirir, bu hissi sağlayan unsur değişkendir. İyi şiir şudur demek, kişinin şiire, kendi anlayışına göre bir kıyafet giydirmesi, onu bir kutuya koyması gibi geliyor bana. Ama her şair kendi şiir tanımını yapabilir elbette. Benim henüz böyle bir tanımım yok.

Edebiyat Deryasında Bir Damla; Yunus Karadağ

Günümüzde modern hayat düzeninin, sosyal mecraların, teknolojinin birçok farklı alanda etkileriyle karşılaşyoruz. Sanatın ve şiirin günümüzde bu etkiler karşısında yaşamış olduğu durum sizin için ne ifade ediyor? E-dergi, e-kitap gibi hususları nasıl değerlendiriyorsunuz?

Modern hayat sanatı bir üretime, performansa; sanat eserini ise bir tüketim nesnesine indiriyor. Bu sanatın doğasına aykırı bir durum. Zaten günün sonunda bir üretim olarak ortaya çıkan şeylerin bir değeri olmuyor. Gerçek sanatçı bu tür dayatmalardan etkilenmez, hayalini kurduğu esere odaklanır. Hayat tarzı ne kadar değişse de şiirin fitratı aynı. Örneğin Yunus Emre ve Sezai Karakoç'u okurken aradan geçen onca zamana rağmen şiirin o fitratını hissederiz.

E-kitap, e-dergi gibi yeniliklere elbette güzel. Ama seçme şansım olduğu sürece basılı eserleri tercih ederim. Bir şeyin değeri ona verdiğimiz emekle doğru orantılıdır. Kitabı edinmek için de bir çaba sarf ediyoruz bu onu daha kıymetli kılıyor. Online okuduğum bir kitapla, sahaflardan bulup okuduğum bir kitabın etkisi de farklı oluyor. Çünkü sahaflardan aldığım kitabın bir hikâyesi var. Kitabın oraya gelme hikâyesi, benim onunla karşılaşma hikâyem.

Şiir serüvenin başında olan ya da şiire heves edenler için neler söylemek istersiniz?

Bizi bölen o kadar şey var ki, şiir bunlardan biri olamaz. Şiir ayrıştırıcı değil, birleştirici bir şey olmalı. Ama bugün şiir bile birbirine düşürüyor insanları. Edebiyat için kalp kırmamak gerek. Gül tutanın eli gül kokar, ben her şeyin iyi tarafını görmeye çalışıyorum ve kendimden başkasıyla rekabet etmiyorum. Başkasıyla rekabete girmek yürüyeceğimiz mesafenin kısılmasına neden olur.

Şiir kısmet meselesidir, bize güzellikler getirebilir ama nefsi bir şeydir de. Zarifoğlu Yaşamak'da şiir için şöyle der: "... onun bünyesinde de insandaki gibi ihtiraslar var biliyorum. Şair şiirin bu ihtiraslarını arkadaş edinirse, tahtını bırakıp bir sokak kadının arkasından giden bir kral gibi, halkının başını utanca eğdirir." Şiirin bu yanından uzak durmalı.

Bunun dışında iyi bir okur olmaya çalışmak. İyi bir okur nasıl olunur, bunun bir reçetesi, kısa yolu yok kıymetli olan bu cevabı keşfetme süreci.

Dergilere şiir göndermekle ilgili birkaç şey söyleyebilirim. Takip ettiğimiz, sevdiğimiz iki üç dergiye şiir gönderebiliriz ama bu sayının fazla artmaması kafamızın karışmaması için daha iyi olur. Belki uzun bir süre cevap alamayabilirsiniz. Umutsuzluğa düşmeyin, "sabırlı ve istikrarlı" bir şekilde şiir göndermeye devam edin. Eğer metinlerinizde bir ışık varsa başta olmasa da bir süre sonra dikkat çekecektir.

Son olarak bir kitap önermek istiyorum: *Cahit Zarifoğlu / Okuyucularla.*

Son olarak Yunus Karadağ'ın hayattaki küpeştesi nedir?

İyilik demek isterim. Ama olmak istediğim insanla olduğum insan arasındaki farkı düşününce iyi niyet demem daha doğru olacak. Elimi uzatmadığım, uzatsam da tutamadığım, gücümün yetmediği o kadar şey var ki. Karşımda bir acı var, çoğu zaman onu öylece izliyorum. İnsan olmak biraz da böyle bir şey sanırım. İyi olmak cesaret isteyen bir şey, yalnız kötülüğe dâhil olmamak bizi iyi yapmaz. Kötülüğe karşı mücadele de etmeliyiz yoksa yangını izleyen insanlar gibi oluyoruz.

*"Şiir ayrıştırıcı değil, birleştirici bir şey olmalı.
Ama bugün şiir bile birbirine düşürüyor insanları."*

Muhîr/
ŞİİR / 13

“Sana rastlasam
Ne yaparım bilmiyorum
Bu iyi mi kötü mü bilmiyorum
Bir körün uyanması gibi belki.”
İhtiyacım Olan Bütün Güneşler, Gökyüzü Koşarken sf. 29

Gökyüzü Koşarken

YUNUS
KARADAĞ

“Senin dönüp dönüp
Yenildiğin bir savaşın yok mu
Düşe düşe büyüttüğün bir kuyun?”
Nehirde Boğulanların Gözlerine Yazık, Gökyüzü Koşarken sf. 46

“Ben bu suyu tek başıma geçemem
Rüzgâr olsam değemem saçlarına.”
Uykuda Kader, Gökyüzü Koşarken sf. 22

MUHİR KİTAP

Birçoğumuzun alışkanlığa dönüştürmeye hevesli olduğu ama sürekli ertelediği için ya da nereden başlayacağını bilmediği için yıllarca zihninde beklettiği ideal bir “yapılacaklar listesi” vardır. Her sabah erken kalkmak, her gün biraz kitap okumak, bir miktar yazı yazmak, düzenli olarak ibadet etmek, günlük egzersiz yapmak, yabancı bir dil öğrenmek... Zihnimizde bekleyen bu listenin içeriği kişiden kişiye değişir elbet. Genellikle günlük hayatımızı kolaylaştıracağını düşündüğümüz veya hayallerimizin bir parçası olan maddeler yer alır. Her bahsi geçtiğinde heveslenmemize rağmen harekete geçmek neden bu kadar zor diye de sorgularız.

Acaba bunları yapmayı hakikaten istemiyor muyum?

Gerçekleştirmeye gücümün yetmeyeceği şeyler mi istiyorum?

Bunları yapabilmek için hayatımı tamamen değiştirmem veya sıfırlamam mı gerekir?

Bir süredir bunun üzerine yoğunlaşıyorum. Bir davranışı hayata geçirmek ve sonrasında alışkanlığa dönüştürmek aslında her insan için farklı bir yolculuk demektir. Öncelikle cevaplanması gereken soru şudur: “Ben hangi yolculuğa, neden çıkmak istiyorum?”

Çünkü bu süreçte bazen isteklerimiz çakışacak, bazen ayağımıza engeller takılacak, yorgunluk bastırarak veya zaman kalmayacak. Devamlılığımızı belirleyen şey ise içimizde sakladığımız cümleler olacaktır. “Neden sabah erken kalkmak istiyorum?” sorusunun cevabını kendinize vermediyseniz ve erken kalktığınız gün bu vakti iyi değerlendiremediyseniz, size herhangi bir katkısını görmediyseniz bu yolculuğun 2. günü olmayabilir.

Gelin birlikte kendimize özel bir yol haritası çıkaralım. Öncelikle hangi adımları atmak istediğimizi ve buna yönelme nedenlerimizi listeleyerek başlayalım. Bu liste bize başlangıç rotamızı, o yolda edineceğimiz yeni hedefleri ve belirleyeceğimiz stratejileri sunacak.

“Sabahları erken kalkacağım, çünkü bu yoğunlukta işlerimi yetiştiremiyorum,” diyorsak erken kalktığımız ilk gün işin bir kısmını tamamlayabildiğimizi görmemiz gerekir. O halde erken kalktığımızda yapacaklarımızı bir önceki günden planlamak bana fayda sağlayacaktır.

“Ben yürüyüş yapacağım, çünkü şu kiloya ulaşmak istiyorum,” diyorsanız temponuzu ve yürüyüş sonrasında beslenmenizi de ona göre düzenlemeniz gerekecektir. Fakat isteme nedeniniz zayıflamak değil de hava almak, hareket kapasitenizi artırmaksa yürüyüş saatlerinizi belirlemeniz yeterlidir. Aldığımız faydayı gördükçe bu hedefe daha sıkı sarılacak ve devamlılığı yakalayacaksınız.

Yapılacaklar listeniz ne kadar kalabalık olursa olsun, ilk olarak sadece birini seçmelisiniz. Çünkü her bir hedefin engelleri de motivasyon kaynakları da değişecek, aynı anda iki farklı yöne yolculuk yapmak sizi yıldıracaktır. Peki o halde hangisinden başlayacağım dediğimiz aşamada listemizi inceleyip şu soruyu sormamız gerekir: “Benim şu an hangi yolculuğa ihtiyacım var?”

Amerikalı psikolog Abraham Maslow’un ihtiyaçlar piramidinden yola çıkabiliriz. Nefes alma, yeme-içme, yeterli uyku, sağlıklı metabolizma gibi fizyolojik ihtiyaçlar bu piramidin temelini oluşturur. Eğer elimizdeki listede bu tarz ihtiyaçlarımızın olduğunu görüyorsak sosyal yaşam veya başarı hedeflerinden önce bu yolculuğu seçmeliyiz demektir.

1 Ocak 2021 tarihinde başladığım ve aralıksız her gün yapmaya devam edebildiğim yürüyüşlerimi “ihtiyacım” olduğu için seçmişim. Kilo vermeye değil; teknolojiden uzaklaşmaya, doğayı kucaklamaya, çeşitli kaslarımı hareket ettirmeye ihtiyacım vardı. Sonucunda öncekine oranla daha berrak bir zihnim olduğunu, artık üzerime ağırlık çökmediğini ve bir davranışta aylarca devamlılığı sağlayabilmenin mutluluğunu derinden hissettim. Siz de listenizi ve ilk yolculuğunuzu belirleyin. Harekete geçiyoruz.

Hayaller mi Hayatlar mı? Zeliha Sert

Editör: Gözde Arı

“Öf sabahın altısında kalkılır mı? Bıktım artık,” diye söylenerek uyandı Güzide. Elini yüzünü yıkadı, çayını demledi, kahvaltısını yaptı, giyindi ve işe gitmek için yola koyuldu. Şükür otobüs zamanında geldi, cam kenarında boş koltuk da bulunca yüzü gülmeye başladı. Yol boyu başını cama yaslayıp hayal kurabileceği anlamına geliyordu bu. Çok sıkılmıştı Güzide insanlardan, kalabalıktan, erken kalkmaktan, başkalarını mutlu etmeye çabalamaktan. Her gün hayalini kurduğu onu mutlu eden tek şey vardı. Sebzesini yetiştirdiği, sütünü yumurtasını ürettiği; bahçesini, sarmaşık gülleri, nergis ve kasımpatılarıyla süslediği köy evine taşınmak. Baharda nazlı nazlı çiçek açan kiraz ağacı sonra kayısı ve erik de olmalıydı bu bahçede. Ona köy işlerini öğreten birçok yeni dostu olurdu belki, hayır hayır kesin olurdu. “Köyler, şehirler gibi olmaz ki orada herkes daha sıcak, samimi ve yardımseverdir,” diye geçirdi aklından. “Bir de o zaman istediğim saatte kalkıp doya doya masmavi gökyüzünü izlerken kahvaltımı ederim sonra yağmurlu günlerde bol bol tembellik edip cam kenarında otururum, yağmur sonrası mis gibi toprak kokusunu içime çekip taptaze bir çay demlerim. Esen ılık rüzgarla çay kokusu toprak kokusuna karışır ve içtiğim en lezzetli çay olur.” Bu düşüncelerle ineceği durağa geldi. Sabah kurduğu hayalin sıcaklığı tüm gün yetti, boşluk buldukça da hayalini gerçekleştirmek için civardaki köylerde satılık veya kiralık uygun yer var mı araştırdı. Uzun zamandır hafta sonları en sevdiği aktivite civardaki köyleri gezip fotoğraf çekmek ve kendisi için uygun yer aramaktı.

Güzide'nin rotasını belirlediği Kuyucuk köyünde ise Feride sabahın beşinde söylenerek uyanıp soğukluğu kemiğe işleyen suyla elini yüzünü yıkadı. -ağzına bir lokma atmadan- inekleri, koyunları, tavukları beslemek için aşağı indi. İnekler ve koyunlar karınlarını doyururken sütlerini sağmaya başladı. Feride de her sabah süt sağarken hayal kurardı. Bıkmıştı köy işinden. Defalarca eşine “Şehirde işe girsen ben de çalışırım, geçinip gideriz,” demişti. Oldum olası şehirde yaşamayı isterdi Feride. Kışın suların donmadığı, her daim sıcak suyun aktığı, dışarıdan tozun toprağın girmediği, tezek kokusunun olmadığı küçücük bir apartman dairesiydi hayali. Feride “Sabahları bu kadar erken kalkmak zorunda kalmam, akşama kadar da tarlaya ayrı, eve ayrı, hayvanlara ayrı koşturmama da gerek kalmaz. İnsanlar buradakiler gibi de olmaz, küçük yerin lafı da sözü de bitmiyor. Şehirde kim kime dumduma. Kafam da rahat eder,” diye aklından geçirdi. Saat 6.30'a gelirken yumurtaları toplayıp kahvaltı hazırlamak için eve çıktı. Buz gibi mutfakta iş yaparken şehirde kaloriferli evlerinde sıcacık oturan insanları düşündü. Gidip yemek yiyecekleri odanın sobasını yaktı. Ev ahalisini uyandırdığında saat yedi olmuştu. Kahvaltısını yaparken gün boyu yapacaklarını düşündü, düşündükçe yoruldu. Bitmiyordu burada iş. “Belki hafta sonu şehre gideriz,” diye düşünürken eşi “Bahar geliyor, bahçeyi elden geçirmek gerek,” dedi. Bir şey demeden kahvaltı tepsisini soğuk mutfaka götürdü.

Hafta sonu geldiğinde Feride bahçedeki yabancı otları temizlerken eşi ağaçları buduyordu. Elindeki çapayı bırakıp şöyle bir doğrulduğunda Güzide'yle göz göze geldi. Bahçenin ve evin fotoğrafını çekiyordu. Bahçede çalışan karı kocayı görüp “İşte yaşamak istediğim hayat” diye iç geçirdi. Feride Güzide'ye bakıp “Kim bilir şehirde ne kadar rahat hayatı vardır?” diye düşündü. Feride uzun uzun Güzide'nin arkasından baktı ve kararını verdi. Eşini ikna edip köy hayatından kurtulacaktı, o da herkes gibi gezmeye gelecekti arada bir. Güzide de gün boyu çektiği fotoğraflara bakıp karar verdi artık hayallerini ertelemeyip en kısa zamanda bu köye taşınacaktı.

AŞKIN EDEBİ

Nasırlaşır ayaklar yürümekten
Aşk değildir ki bu sırf cahillikten

Bil sükût ve sırdır aşkın edebi
Durmaksızın devran eden kan gibi

Bu aşk olamaz ki şu çirkef yolda
Sen önce kendine edepli ol da

Bil sükût ve sırdır aşkın edebi
Durmaksızın devran eden kan gibi

Gözyaşı aşkın edebidir fark et
Hüznü olmayan kalbi o an terk et

Bil sükût ve sırdır aşkın edebi
Durmaksızın devran eden kan gibi

Olmamalı bu işte hiç serzeniş
Ve asla diyarı terke yelteniş

Bil sükût ve sırdır aşkın edebi
Durmaksızın devran eden kan gibi

Bu acıda da vardır birçok hikmet
Derin düşün sen bunu da bul fark et

Bil sükût ve sırdır aşkın edebi
Durmaksızın devran eden kan gibi

Banu Kopuz Algül

Editör: Hanife Artar Yalçın

EN GÜZEL ÖRNEK

*Saçma ey göz eşkden gönlümdeki odlara su
Kim bu denli tutuşan odlara kılmaz çâre su
Fuzuli/ Su Kasidesi*

Mübarek üç ayların sonuncusunu idrak edeceğimiz bu günlerde insan derin hisler içinde oluyor. Değişen, gelişen ve hızlanan dünyamızda ibadetlerimize eskisi kadar kendimizi veremesek de, umutla açıyoruz ellerimizi. Biliyoruz ki, *“Rahmetimden ümidinizi kesmeyin.”* (Zümer/53) diyen Rabbimiz var.

Bir yılı aşkın süredir tüm insanlık bir imtihandan geçiyor. Davetsiz misafir gibi gelip başköşeye kurulan Covid-19, her ülkede olduğu gibi bizleri de etkiledi. Artık başlardaki gibi durumu espriye vuracak gücümüz de kalmadı. Süre uzadıkça bunalıyoruz. Sanki boğazımızı bir el sıkıyor, nefessiz kalıyoruz ama bir türlü o elden kurtulamıyoruz gibiyiz. Rahmet pınarı üç ayların oluşturduğu manevi ruh haliyle, pandeminin meydana getirdiği türlü duygular iç içe geçip sarmal oluyor. Herkesin bir mucize beklediği bu günlerde aklıma Peygamber Efendimizin çektiği sıkıntılar geliyor. Oğullarını arka arkaya kaybetmesinin ardından, *“Amca sen de beni bırakıp nereye gidiyorsun?”* diyecek kadar çok sevdiği amcası Ebu Talib’i ve kimsenin kendisine inanmadığı vakitlerde yanında dimdik duran eşi Hz. Hatice’yi ebediyete uğurlaması. Umutlarla gittiği Taif’ten taşlanarak çıkarılması. Büyük imtihanların üst üste geldiği, anlatırken bile dilimize ağır gelen anların yaşandığı o yıl tarihe adını *“Hüzün Yılı”* diye yazdırıyor. *“Zorlukla beraber bir kolaylık vardır.”* (İnşirâh/5) buyuran Rabbimiz tüm bu sıkıntılardan sonra göklere yükseltiyor nebisini. Sonrasında hicretle su serpiliyor inananların gönlüne. Yurtlarını, yuvalarını artlarında bırakmak ne kadar zor olsa da, dünya üzerinde eşi görülmemiş bir kardeşliğe adım atılıyor. Bir ay doğuyor üzerlerine.

Bunları düşününce bizim de ferahlamamız yakındır diye ümit ediyorum. Evet, bu zorlu günlerden geçerken hepimiz yorulduk, bunaldık. Yaklaşan Ramazan ayıyla birlikte sinemiz çatlayacak gibi olsa da inanıyoruz hicretimiz yakındır. Gün gelecek geriye dönüp baktığımızda yaşadıklarımızın bizlere neler kattığını konuşuyor olacağız. Şimdi içerisinden geçtiğimiz, elimizi kolumuzu sımsıkı bağlayan acizliğimize sarılma ve onun sesine kulak verme zamanı. Sevdiklerimizle kucaklaşmamıza az kaldı. Duamız o ki, su gibi akıp geçsin zaman. İncitmeden, yumuşacık...

Nazife Yalçın Selçuk
Editör: F.Zehra Boyalı

SU

Bilmem ki gassalın elinden meyyite dökülürken, son nefesle birlikte bedeni terk eden ruhun günahlarını temizlemeye yeter mi su? Gözden akarken gözyaşına, gönülden taşarken ızdırap türkülerine dönüşür su. Fuzuli'nin kaleminde İki Cihan Güneşi'ne (sav) kaside urbasına bürünürken Yüce Yaradan'ın karşısına günde beş kez çıkmazdan evvel mümin bir kulun kıyafetten önce bedene giydirdiği libastır su.

Çorak topraklarda hasretle beklenip "Yağdır Mevla'm su," diye, ikram edildiğinde ise "Su gibi aziz ol," denerek duaya dönüşürken, bin bir nebatatın ilkinden verilen "Can suyu", gayrısında, dalların; meyveye, çiçeğe durması için arzdan, arştan yollanan rahmetin adıdır su. Soğukta kara, kıvamında yağmura dönüşen Rahman sanatının adıdır su. Kulun çıkardığı yangını söndürmeye yarar da gönülde tutuşan yangını dindirmeye yeter mi su?

Oruçlunun iftar vaktine kadar hayalini kurduğu, imsak zamanı nimet diye en son ayrıldığıdır su. Aynı arzla defalarca vuslata erse damla damla, yeri delerken, önüne çıkan engellerle inatlaşmaz; sağından, solundan şefkatmisal manisini bile okşayarak geçip giden hoşgörünün cisimleşmiş halidir su. Kâh seller gibi çağlar da neler neler fısıldar kendi gibi coşan gönüllere su. Kâh da durgun eyler yüzünü, sükutu salık verir sabreden yüreklere su.

Atamız Hz. İbrahim'in teslimiyet ve tevekkülde zirve olan eşi Hz. Hacer validemizin, bir imtihan sırrına binaen yavrusuyla tek başına kaldığı Faran dağlarının çevrelediği Mekke vadisinde, kırbasında bitince Safa -Merve arası sa'y'e çıktığı, bulmak için koşturduğu, çabaladığı, nihayetinde, erdiği muradın adıdır su. Rabb'in, Hz. Hacer'in teslimiyetine mükafat olarak yolladığı Cebrail (as)'a ait bazı sesler duyunca "Seni duyuyorum. Suya çok ihtiyacım var, kimsen lütfen bana yardım et," diye yalvardığı, Hz. Hacer'in biricik yavrusu Hz. İsmail'in yanı başında duasına aldığı cevaptır su.

Az biraz araştırınca, bir ayette geçen (Hud Suresi, 7. Ayet-i kerime) ilk yaratılan varlık olduğunu öğrendiğimizdir su. Rab Teala: "Hem O'dur ki gökleri ve yeri altı günde yarattı. Bundan önce ise Arş'ı su üstünde idi," diyerek azizliğine dikkat çektiğidir su. Varlığın madde alemindeki ilk ve en kesif tecellisi olan, adeta "Ey insanlık! Bana iyi bakın, ben varlığın ilk yaratılanı olarak hakikatin remziyim. Beni değişik kaplara da koysanız, değişik renklere de boyasınız önemli değil. Kırbada da suyum, altın tasta da. İkisinde de birim. Birim ve BİR(CC) OLAN'I işaret ederim," diyendir su.

İnsan denilen cami varlığın dahi çoğunluğunu oluşturarak ademoğlunun dörtte üçü değil midir su? Demek baştan ayağa kişiyi tevhide vabeste eyleyendir su. Elden çıkınca kiri, nedametle gözden düşünce günahı paklayan değil mi su?

Yani ki, tevekküldür, teslimiyettir, mükafattır, hakikattir, sa'ydir, duadır, cevaptır, yaştır, yağmurdur, kardır, abdesttir, pişmanlık nişanesidir, tevhid remzidir, ayettir, can suyu, nimet suyu, paklayan, şefkattir, hoşgörüdür, coşkundur, sabırdır, azizdir, rahmettir su.

Görmesini bilen yaşlı gözlere, coşkun gönüllere...

Hud Suresi 7. Ayet: Arşı, su üzerinde iken hanginizin daha güzel davranacağını denemek için gökleri ve yeri altı günde yaratan O'dur. Eğer sen, "Öldükten sonra mutlaka diriltileceksiniz" desen kâfirler derhal, "Bu büyü gibi bir düzmecedir" derler. (Diyanet İşleri Başkanlığı sitesi <https://kuran.diyanet.gov.tr/tefsir/H%C3%BBd-suresi/1480/7-ayet-tefsiri>)

Reyhan Karakabak Yılmaz
Editör: Gözde Arı

Dost ile Ateş

Ateş vardır şehrin tam ortasında, büyük bir ateş... Boyu duvarları aşan, yanına bile yaklaşılamayan, metrelerce öteden sıcaklığı gözleri yakan, kin ve nefret dolu bir ateş! İbrahim (as)'i attılar tam da böyle bir ateşe. Sayısız melek iltica etmişti, fakat o yalnız Rabbinden yardım dilemişti. Yalnız "Sen" demiş, tahayyül edilen tüm sınırları aşmıştı kalbi...

Derler ki "Allah salih kullarından birini kemâle erdirmeyi murad ettiği vakit ona karşılık; büyük bir topluluğu feda eder." İbrahim (as) işte böyle bir kemâle erdirilmiş, Yüceler Yücesi'nin lütfuna mazhar olmuştu.

Dost kimdir dersanız İbrahim'dir derim. Öyle bir dosttur ki, uğruna helak olmuştur sayısız insan ve zihinlere kazanmıştır gözlerin bile titrediği alevlerden korkmayan İbrahim aleyhisselam...

"Ey ateş! İbrahim için serinlik ve esenlik ol!" nidâsını işiten ateş yakar mı hiç? İzleyen gözler tutuşurken hasetten, İbrahim ise hemhal olmakta dost ile, felaha ulaştığı o cennet meydanında...

Esenliktir ona verilen, güzelliştir; âciz gözlerin göremeyeceği, kilitli kalplerin duyamayacağı türden bir güzellik...

"Dost" olmak bedel ister. Bedelin azameti kimine hikmet olur kimine ibret; kimi şaşar bu işe kimi geçer gider durup düşünmez bile...

Ateşe atılan ile seyre duran bir olur mu hiç? Şimdi, sorarım size...

Seda Bayrak Durgut

Editör: Hanife Artar Yalçın

Muteber Dostumuz

Çocuklarımızın akıl almaz genişlikteki hayal dünyasının en büyük beslenme kaynağı kitaplardır. Hikâye okumak, masal anlatmak ya da çocuk şiirlerini dinletmek çocukların zihinsel, duygusal ve sosyal gelişimlerini sağlarken hayal gücü ve yaratıcılık becerileri için çok önemli bir yer tutmaktadır. Bu yüzden erken yaşta bu gibi yararlı etkinliklerle buluşturulması gerekmektedir. Bu ilk adım ailede başlar. Okul öncesi çocuğumuza mecburen bizler okuyoruz ancak okumayı öğrendiği anda kitabını oku diyerek çocuğumuzu kendi başına bırakmak, onu rotasız hale getirmek demektir. Dolayısıyla bu da çocuk için adeta bir cezaya dönüşmektedir. Oysa bizler günlük kitap okuma alışkanlığı kazanmış olsak; hadi birlikte kitap okuyalım, çay eşliğinde keyif yapalım desek çocukta bu süreç normallik kazanacak ve kitap okumak bir hobi değil ihtiyaç haline gelecektir. Okunan kitap üzerine yapılan sohbetler birey olarak kendisini değerli hissettirecektir, ufkunu genişletecektir.

Her çocuk özeldir ve farklıdır. Çocuğumuzu tanımak seçimlerimize yön verecektir. Burada genellikle çocuğa eğitim niteliğinde kitaplar tercih edilse de (örn: Tuvalet eğitimi, banyo korkusunu yenme, sorumluluklarını alması...) onların gözünden bakılarak alındığında daha verimli olacağına inanıyorum. Çocuğu uzaklaştırmadan, kafasında kimse beni anlamıyor düşüncesiyle kendisini içine kapattırmamak en güzel başlangıç olacaktır. İstiyoruz ki benim vereceğim her şeyi birileri yazsın bende okuyayım ya da alayım okusun öğrensin. Çocuk verileni en iyi evde aile bireylerinin uygulaması ile örnek alır ve uygular, kitaplar da bu öğrendiklerine farklı bir bakış açısı sunar. Seçimlerimiz bu doğrultuda olursa bir süre sonra her alanda okuma isteği doğacaktır içinde. Bu demek değildir ki önümüze çıkan her kitabı da alalım. Rehberlik ederek, kitapları kendimiz de okuyarak süzgeçten geçirmeliyiz. Bazen bir kelime bir cümle yıkım ya da güvensizlik oluşturabilir. Mesela korku kavramını bilmeyen bir çocuğa gece uyurken korkmaması için yazılmış bir kitap almak, olmayan bir korkuyu ortaya çıkarabilir. Ya da zaten sebze yiyen bir çocuğa brokoliyi sevdirmek için alınan bir kitap sevmemeyi öğretebilir. Onların bakış açısı farklı farklıdır. Biz özünde, sonunda verilen mesaja baksak da onlar geneline bakar ve kendisine göre almak istediğini alır. Kitapları sevdirmenin ilk adımı kişiliğini içinde hissedeceği kitaplarla olsun ki çocuklarımız okuma alışkanlığı kazanabilsin. Kitap okumayı seven çocuklarda düşünce ve fikir dünyası geniş olur. Kendi iç dünyasında belki soru işaretlerini giderir belki de keşfe çıkarak yeni bilgilere yelken açar. Bu şekilde zengin bilgi birikimi ile büyüyen çocuklarda; anne baba arasındaki bağ güçlü olur, dinleme becerisi kazanır, dikkatini vermeyi öğrenir, neden sonuç ilişkisi kurar, kendisini çok daha rahat ifade eder, duygusal ve sosyal yönden gelişim sağlar, göz kaslarını çalıştırır. Bunun gibi pek çok faydası vardır. Bugün sınavlara giren çocukların başarısını düşüren faktörlerden birisidir kitap okumamak. Kitap okuyan çocuk okuduğunu anlama becerisi gelişeceğinden başarısına katkı sağladığı gibi çocuğun sorulara da orijinal çözümler üretmesini sağlar. 'Okudum bitirdim, çok kitap okudum' demek için okumanın yarış haline getirilmesi kitabın vereceği faydalardan uzaklaştırır. Okurken kitabın özünü iliklerine kadar hissetmeli. Yeni kelimelerin anlamlarına bakmalı gerekirse küçük notlar almalı. Bu alışkanlığı çocuklarımızın önünde yapmalıyız ki onlar da bu tavrı öğrenip uygulansınlar.

Çocukluktan edinilmiş olan kitap okuma alışkanlığı hangi yaşta olursak olalım kazanmış olduğumuz muteber dostumuz olacaktır.

Sultan Gümüş

Editör : Reyhan Karakabak

BU MİLLET SENİN

Malik Çekmegil

Memleketimde bir ömürlük kardeş kavgası,
Batının doğuya bulaştırdığı ırkçılık vebası.
Hem, nasıl seçer nesebini insan!
Hani Adem'e secde et denildiğinde, şeytan;
Dedi: Beni ateşten yarattın, onu ise topraktan.
İşte iblis, Allah'a böyle etti isyan!
Sen Türk'sün öbürü Kürt diğeri Çerkez,
Doğmadan sanki babasını seçmiş herkes!
İltihap boşalırken oluk oluk vatandan,
Bir haber geldi, güneydoğudan.
Asker polis çatışırken sırt sırta,
Bir polis yaralanmış, kalmış açıkta.
Mehmetçik hemen koşmuş, yatmış önüne;
Siper etmiş kendini o ölmesin diye.
Çok şükür! İkisi de sağ salim dönmüş ocaklarına,
Nihayet haber gitmiş tabur komutanına.
Oğlum, neden yattın ölümün önüne?
Komutanım ben ölsem ne, ölmesem ne!
Ama polis ağabey öyle değil, üç çocuğu var.
Ona bir şey olsa, yetimlere kim bakar!
Oğlum yok mu senin kimin kimsen akrabam?
Tek anam var ağlayan, gün boyu arkamdan.
Komutan, bir nefes almış sessiz ve derin;
Olur mu oğlum! Bu vatan, bu millet senin!

Hava karanlık, yağmurlu ve sisliydi. İçimin karanlığı havaya geçmişti sanki. Hayatıma yön vermem, emek verdiklerimden vazgeçmek zorunda olmam ve en önemlisi hayallerimi buruşturup atmaya kabullenmeye çalışmam beni içinden çıkılmaz bir kör kuyuya atmıştı. Odamın camını açıp, belime kadar dışarıya sarkıp , içime serin havayı derin derin çektim. İyi gelmişti. Oysa bu havalar hiç bana göre değildi. Üzerime ince bir hırka alıp dışarı attım kendimi. Evin ağır demirden olan dış kapısını kapatırken babamın üniversiteyi kazandığımda aldığı meşin kordonlu saatime takıldı gözüm. Saat 14.29 dan yelkovanın bir tık hareketiyle 14.30 oluverdi. Aklımdan günün kabaca bir planını yaparken, hayatımın planını nasıl yapacağımı düşünerek, adımlarımı salıverdim asfaltın üzerine.

Üniversiteyi bitirmiş ancak atanmamıştım. Felsefe grubu öğretmenliği zor atanan bir bölümdü ancak etrafa bunu anlatmak kolay değildi. Kendimi sınıfta ders anlatırken hayal ettiğimi, öğrenciler arasında kaybolduğumu, okul bahçesinde arkamdan “-öğretmenim, ” diye seslenildiğini duymaktı düşlerimi süsleyen. İki yılım Kpss’ ye hazırlanmakla geçti. Olmayınca askere gittim. Döndüğümde aynı gerçeklerle karşı karşıyaydım yine. Her selam veren hatır sormaktansa, önce sınavın sonucunu sormayı tercih ediyor,teselli eden gözlerle söyledikleri, artık insanlardan kaçmama sebep oluyordu. Benim hayattan beklentilerim, ailemin ve etrafın hep aynı bakışları artık bir karar alma vaktinin geldiğini gösteriyordu.

Evin göl kenarına çıkan yoluna saptım. Gölün kenarına geldiğimde gençlerin ateş yakıp etrafını sardıklarını gördüm. Ateşin ısıtmak ve yakmak gibi iki kabiliyeti vardı ve ben hep yakan kısmına şahit oldum. rüzgarın etkisiyle şiddetlenmesi içimi titretmişti. İki elim cebimde, ufak ufak çiselemeye başlayan yağmurun altında düşüncelerimi hizaya sokarken zorlansam da istemeyerek aldığım kararla bir nebze de olsa hafifledim. Hayalim bu değildi belki ama gerçeğim bu olacaktı. Zihnimi uzun zamandır meşgul eden polislik sınavlarına girmeye karar vererek öğretmenlik hayallerime aklımda da, kalbimde de veda etmeliydim artık. Gölün kenarına geldiğimde serin havanın etkisiyle acıktığımı hissettim; zaten doğru dürüst kahvaltı da yapmamıştım. Yanımdan geçen on bir on iki yaşlarında gösteren temiz yüzlü simitçiden bir simit aldım. O küçük yüreği ve bedeniyle hayatın zorluklarına atılmıştı bile. Benim yaptığım seçim bu simitçi çocuğun hayatından zor olmasa gerek diye düşünürken, gözlerimle oturacak bir bank aradım.

Tam da gölün kıyısında bulduğum banka oturup simitçi çocuğun önce saman kağıdına sardığı, sonra poşete koyduğu simiti çıkarıp bir parça kopardım. Karar vermiş olmanın rahatlığıyla yediğim simit, belirsizlik içerisindeyken yediğim o muazzam yemeklerden daha lezzetliydi. Ben iç alemimle haşır neşir olurken bir taraftan da elimdeki simidin yarısını parçalayıp göldeki balıklara ve kuşlara attım. Her attığım simit parçasının, gölde oluşturduğu dalgalar bana keyif vermişti.

Minarelerin ışıkları yanmış akşam ezanı okunmak üzereydi. Gitme vakti geldi diyerek oturduğum banktan doğruldum. Düşüncelerimdeki kararsızlık netlikle, balık ve kuşların karnı simitle rızıklandıktan sonra evin yolunu tuttum. Dönüş yolunda ateşin hala yandığını bu defa etrafı ısıttığını fark etmem beni şaşırtmıştı. Neye niyet neye kısmet dedim içimden. Hayat zaten biz planlar yaparken başımıza gelenler değil miydi?

KÜPEŞTE

 kupestedergi

 kupestedergi

 kupestedergi

 kupestedergi

 kupestedergi.com